

CA-NOSTRA

*** ANY OCTAU.—NÚM. 336 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 7 DE NOVEMBRE DE 1914 ***

INCA OBRERA

Sección de actualidad

Con el título de *Enseñanzas de la guerra* y firmado con las iniciales A. D., publica el magnífico semanario *El Social* un artículo que deberían leer y releer muchos españoles, obreros y no obreros.

De él entresaca nos algunos fragmentos que van a continuación y son de grande aplicación práctica.

En una de las recientes y fecundas Asambleas sociales organizadas por la ACCIÓN SOCIAL POPULAR, ocupándose del ahorro, decía: «la caja que guarde vuestros ahorros debe ser local, o comarcal, o regional o nacional; los ahorros debéis tenerlos cerca. Entregarlos al extranjero es un crimen de lesa patria, es un acto de suicidio. El día en que, —Dios no lo permita,— dificultades internacionales e imprevistas, —pues nada puede preverse en estos tiempos de desconocimiento del derecho y del dominio de la fuerza bruta,— surgieran y se conjuraran contra nuestra Patria, vuestros propios ahorros, depositados en Cajas extranjeras, lucharían contra nosotros mismos.

Madres, esposas, muchachas y jóvenes que me escucháis: oid y hacedlo entender a todos los vuestros: si vuestros ahorros están en bancos, en mutualidades o en seguros de vida extranjeros, si viene un día en que el país en que los tengáis confiados, declara la guerra al nuestro, los Gobiernos de la nación enemiga se incautarán de vuestros ahorros para atender a sus gastos militares, y vuestros mismos sudores, vuestras economías, vuestros sacrificios, se convertirán en metralla para destrozar el pecho de vuestros hermanos queridos y en bombas incendiarias para destruir vuestros templos y vuestras casas y aniquilar vuestra hacienda, dejándoos hasta sin el pan cotidiano para alimentaros.»

Pocos días después de pronunciadas estas palabras una triste realidad hacía ver su cumplimiento. Las naciones europeas se alzaban en guerra... «se cerraban las Bolsas.

Los empréstitos se cubrían mediante el patriotismo de los respectivos pueblos y... mediante una invitación a los cuenta-correntistas forzándoles a dejar, para cubrir el empréstito, un 25 por 100 de sus saldos. Con la ley de moratorias era imposible eludir esta imposición. *La invitación (?) y la moratoria alcanzan también a los súbditos cuenta-correntistas de las naciones extranjeras*, aunque fueran neutrales. Vinieron después unas célebres disposiciones

draconianas prohibiendo pagar al extranjero, contratar con extranjeros, satisfacer las obligaciones de cualquier clase de contratos, si con ello podía favorecerse de cerca o de lejos a súbditos de países enemigos. *Ni los mismos seguros de vida*, (contrato sagrado, si los hay), se eximen de este *sabotage* económico.»

«España es pobre porque queremos; no lo sería si nuestros ahorros o capitales sobrantes, (ahorros también), en vez de alimentar empresas extranjeras, favoreciera las Mutuales, los Seguros, las Industrias, el Comercio, la Agricultura y los Bancos de nuestra patria.

Nos ha sucedido lo que al incauto caminante que sólo procura andar deprisa sin mirar dónde pone los pies y el camino que deja atrás, por si tuviera que desandar lo.

Mutualidades genuinamente españolas, las tenemos.

Industrias florecientes y que lo serían más si mayores capitales tuvieran, las tenemos también.

Compañías de Seguros serias, igualmente.

Bancos para grandes empresas, no nos faltan tampoco.

Pero de tanto mirar al extranjero hemos abandonado y olvidado lo nuestro.

En menos de dos meses de guerra, en los cuales, gracias a Dios, no hemos visto un fogonazo ni hemos oído el estampido de un cañón, la crisis sufrida parece irremediable y el espectro de la miseria asoma en infinidad de hogares con toda la terrible secuela de las grandes crisis sociales.

Dicen que la Historia es la maestra de los pueblos. ¿Aprovechará España la terrible lección?»

Leído lo anterior creemos que todos los obreros estarán convencidos de que después de bien meditado todo, en cuanto se refiere a la colocación de capitales y de ahorros, lo que tenemos mas cerca es lo mejor.

Y por esto nos place felicitar a cuantos en Inca se han esforzado para organizar debidamente sociedades de crédito, con personal conocido, y con responsabilidades que pueden apreciarse palpablemente, con lo cual sabe cada uno a que atenerse.

Entre ellos no podemos menos de felicitar a los obreros de *La Paz*, que perfectamente conocedores de sus propias conveniencias, han establecido entre sí mismo un *Sección de crédito* que les permite colocar sus ahorros de modo que se les guarden y les produzcan rédito, sin salir, como quien dice, de entre sus propias manos.

Muestras de mala fé

Muchos de los que se dicen defensores del obrero antes de hacer cosa alguna para mejorarle y aliviarle empiezan por quitarle lo que tiene, a saber: su religiosidad y su honradez.

Parece que para ser obreros que sepan defender sus derechos, según el modelo de tales propagandistas, es preciso que dejen de ser católicos y buenos cristianos, que aprendan a maldecir y blasfemar de todo lo sagrado, y que pierdan todo rastro de buena educación.

Y por esto veis que éstos *redentores* aprovechan todas las ocasiones para minar y destruir la formación moral de los obreros, unas veces atacando descaradamente la religión, al sacerdote, las prácticas religiosas, los misterios, o los dogmas; otras solapadamente introduciendo entre los obreros el periódico malo, o el libro demoledor, alabando y ensalzando a los enemigos de la fe o a los grandes impíos, y aun fingiendo interés por la limpieza de la religión misma.

De este modo los pobres obreros, antes cristianos, honrados, educados y respetuosos, pierden tan bellos adornos de su persona; y casi sin darse cuenta se encuentran sin creencias, sin carácter y sin educación.

¿Y esto que tiene que ver con la redención del obrero?

Cualquier cabeza bien organizada comprende que si al obrero se le quita lo que puede dignificarle, no se le beneficia sino que se le perjudica; pero el socialismo es poco escrupuloso, y lo que quiere es esclavizar al obrero por completo, arrancarle los ojos para que no vea, y con el pretexto de protección tenerle atado por completo de pies y manos a su yugo mucho más despótico que el de todos los patronos.

Pobres obreros! Para no servir al amo que les paga, sirven al agitador que les cobra para no ser esclavos del capital que al fin, (mal o bien,) les da medios de vida, se hacen esclavos del socialismo que se los quita; y creyendo defender un aumento de libertad vienen a perderla por completo.

No obreros, no! La religión no está reñida con la defensa de vuestros justos derechos, ni se cuida tanto de lo espiritual que se olvide de lo corporal. Cristo que vino a enseñar

a los hombres las doctrinas que habían de creer y practicar, multiplicó en el desierto los panes para que pudiesen comer; y la Iglesia encargada de continuar las enseñanzas de Cristo, continúa también su acción bienhechora.

Temed sempre a los que al mismo tiempo que os prometen salvaros, procuran apartaros de la Iglesia; ¡van de mala fe! Creed en cambio a los que sosteniendo vuestra fe, procuran remediar de veras vuestras necesidades económicas, y defienden como es razonable vuestros derechos.

No es rico el que gana mucho, sino el que ganando lo suficiente sabe ahorrar.

ECOS DE LA PAZ

Durante el mes de Octubre ha continuado el aumento de socios de diferentes oficios.

Se han repartido a varios enfermos que suman entre todos 67 días de enfermedad ciento treinta y cuatro pesetas.

La *Cooperativa de Consumo* sigue facilitando a los socios obreros sus géneros en condiciones altamente beneficiosas.

Se ha abierto entre los socios una suscripción voluntaria para auxiliar a un compañero víctima de enfermedad crónica.

La Junta Directiva en vista del desarrollo que toma la *Cooperativa de Crédito*, ha dictado disposiciones para regularizar más y más su funcionamiento.

¿Otra vez la huelga?

¡Dichosos los que pueden trabajar!

A la hora en que miles de obreros piden trabajo en España, y se considerarían bastante felices con poder trabajar, no faltan otros que no conocen lo bien que están con su trabajo y tratan de promover huelgas exigiendo no sé que mejoras, y fundándose no sé en que excusas.

Por lo que atañe a los obreros inquenses creemos que el recuerdo de la pasada huelga no es un recuerdo tan agradable, que hayan de llevar prisa para volverla a repetir.

Para pasar disgustos y miseria cuanto más tarde mejor; y hay que convenir que no se sacó casi otra cosa de la huelga. Si alguna mejora hubo, pudo tenerse sin huelgas; lo que fué fruto exclusivo de la huelga, fueron las pérdidas que consignamos en artículos anteriores, y muchos disgustos que se dejaron de consignar, pero que existieron demasiado.

¡Recuerdenlo para su provecho los obreros!

LUX PERPETUA

Hi ha en el cànon de la Missa una pregaria dolça i sublim, impregnada d'aquella serenitat cristiana que inspira totes les oracions del sant Sacrifici, qui's dedica als fidels difunts. Diu, simplement:

Memento, Domine, famulorum famularumque tuorum. . qui nos prae-

cesserunt eum signo fidei et dormiunt in somno pacis. «Recordau-vos, Senyor, dels vostres servidors i sirventes... qui's precediren amb el signe de la fè i dormen el sò de la pau.» *Ipsis, Domine, et omnibus in Christo quiescentibus, locum refrigerii, lucis et pacis, ut indulgeas deprecamur.* «An aquests, Senyor, i a tots els qui descansen en Crist, vos pregam que'ls otorgueu el sejour de refrigeri, de llum i de pau.»

L'horror de la tomba, la inquietut del més enllà, les enguines de la separació, les negrors del *Dies irae*, tot se dissipa i fón placidament dins un raig de llum tranquil·la al ressò d'aquestes paraules qui donen l'extremament inefable de un òscul de pau.

Per què, si les meditau, aquest inútil bolcar-nos en el dolor, aquest desperdici furios de llàgrimes, aquest excessiu aparato funerari qui artificiosament les provoca en els sers dèbils, desvetllant fantasmes supersticiosos, aquesta ausencia de serenitat, i fins diria de bon gust, devant la mort. ¿Per què aquesta fascinació malsana del cadavre, de la morta despulla, ens ha de torbar, als qui creim en l'ànima; en la vida eterna, en el misteri dels cossos resucitats i gloriosos?

L'ultra tomba no és per un cristià el regne de les pàl·lides ombres. És «la terra dels vivents», on, «descansant en Crist, dormen el somni de la pau aquells qui ens precediren amb el signe de la fè.» Tot això és tan bell, tan asserenador, tan lluminós, que no's pot pronunciar sense benaurança.

No volteu, pobres ànimes, el Crist, —aquell Jesús ple de bondat humana i de bondat divina, qui, a l'altra banda, espera els qui han clos els ulls amb el seu signe,—de la llum groga de la vostra por mesquina. És en llum serena, en la llum veritable, en «la llum perpètua» que'ns espera, entre aquells «qui's precediren».

Si en veritat heu posada en Eil la vostra fè, no hi cregueu més en el cadavre i els cortinatges negres. No vos obstineu en la vostra tristesa damunt la tomba dels qui estimàveu. Que l'ombra de una temporal recança veli apenes el vostre front. Devant la mort, com davant la vida, servau la vostra pau d'esperit tranquil·la, natural, imperturbable.

Devora el Crist, les tenebres no existeixen. La Mort no és res. És un misteri de llum.

Diada dels Morts de 1914.

SOLFEO DE LOS SOLFEO

Primer i segon tom: vanals a nostra libreria.

Pregaria a San Francesc per la pau d'Europa

I
 ¡Oh Geni del amor! serè passàreu amb vol de xerafi pel vall d'espines, vessant de vòstros ulls tendresa humana, fluïnt de vostra boca mel divina.

La terra que toçava vostra planta brostada de flors pures, romanía. Idílils bells de cantis i voladúries, els aucellets del cel, per Vos sabien.

Fins la llum tremolva de dolçura al sentir vostra veu amorosida: *¡Estima Deu, oh germà Sol!*, cantava, dins l'himne universal d'alta armonía.

II
 Les feres del desert sermonatjàveu que no causassen danys ni homicidis, que és gros pecat desfer de Deu l'imatge: i just anyells, les feres, obeïen.

Els lladres de camins, a fosca cova, anàveu a encontrar i els oferíeu, amb viandes, el vi d'amistat franca: i els lladres cor-ferits se convertien.

Fins l'insecte perdut dins la polsera passàveu a la vora de la via: que no lo trepijás l'esburbat homo. Tal era vòstre fè i amor sezilla!

III
Pau i felicitat Vos predicàveu als pobles fants guerrers de l'edat mitja; vestit en rústic hàbit de pobresa la voluntat de tots en Deu teníeu.

Els grans i poderosos de la terra deixaren sòn furor i brega impía al sentir-se emportar dins l'abracada que abarcava del sol a la formiga.

Una era de ventura i benaurança nasqué de vòstro gest de poesia, com neix de dins l'aubada fresca i pura la llum i la calor que'ns dona vida.

IV
 El geni de la guerra, a dins Eúropa, avui s'és presentat, sens causa digne. Per un bocí de mapa els pobles lluiten... Per la soberbia folla... s'aniquilen!

Les vides cauen a gavella plena com baix del segador el camp d'espigues. ¡Oh Geni de l'amor! l'ab'as dolçíssim de vòstro cor seràfic necessiten.

Féis-los sentir la germanor suprema que inspirà l'himne al Sol, que m'estasia. Digau al Bon Jesús que nos perdoni i l'iris de la PAU farà sonriure!

Diada de San Francesc, 1914

(Heraldo de Cristo) MIQUEL DURÁN

Les últimes disposicions de la Sagrada Congregació de rites sobre la electricitat a les iglésies, ha inspirat an En Bofill de «La Veü de Catalunya», uns articles que volen reproduir, no perque a Mallorca en sia necessari, sino perque nostros amics formin criteri sobre'l particular.

TASCA DIGNIFICANT

LA PIETAT DISCRETA

Ben mirat sobra el calificar de discreta la pietat veritable. Perque la pietat indiscreta que tant s'estilia entre nosaltres és una des-

viació o una falsificació de la veritable pietat, per tant, deixa de ser-ho. La pietat indiscreta qui ama els excessos exteriors, sol traïr una gran cixutesa d'esperit. Sempre són més aviat els dèbils, no els forts, els qui es donen a tota mena d'escarafalls i d'extremositats. No és estrany que l'home que li roda el cap acabí per fer rodar els braços com un molí declamatori i adhuc per dibuixar, amb ses gambes, corves inversemblants d'ubriac.

Per això com a cristians, més que com a enamorats de la puresa estètica de les nostres sèus i de totes les nostres iglesies i capelles, ens planyem de l'irrupció profana de la electricitat en les cases de Déu. Aquell fluid invisible, gairebé inhumà, que macula les parets i columnes del temple, atravesant-les dins un pentàgrama obsessionat de cables i filferros i xicres isolants, sembla no més que una corrent induïda, que un símbol o repercusió d'un altre fluid, d'un esperit mundanal qui trasbalsa les ànimes entreteint-les amb una pietat tan feble que, per vegetar, ha d'embadocar-se. I justament l'embadocar-se, sigui davant de lluminaries, sigui davant d'altres fantasmagories, és un ridícul estafet de l'encís racional, de la veritable degustació espiritual que en la seva summitat és anomenada molt significativament «visió», «visió beatífica». L'esperit qui s'enlluerna, no hi veu. Amb miralles i lluideres en els temples no hi convertirem gaires ànimes nobles; bon goig si podrem caçar-hi algunes aloses, algunes d'aquelles aloses passavolants qui cultiven successivament les pietats superticioses d'última moda.

Aplicar en els altars jocs de bombetes i convergències de reflectors és profanar les sagrades imatges, és imitar aquelles arts teatrals qui concentren tots els esforços en la maquinaria i en l'enginy escenogràfic.

I al dir tot això no creiem pecar d'arcaisme, no'ns deixem menar d'un elegiac enamoriscament dels apaga-llums i dels sagristans tradicionals. Justament creiem que les normes pontificies marquen en aquest punt la nota del temps, com sempre l'han marcada amb ressonàncies de immortalitat les claus de Sant Pere.

D'ençà que Déu trobà bones, com ens reconta el Gènesi, totes les coses que havia fetes, és innegable que totes són dignes de la seva benedicció i que únicament el mal ús que d'elles fan els homes les pot fer tenir per vitandes. Però també és cert que no totes elles indistintament, sinó la flor de les mateixes, sinó algunes de molt concretes, han sigut acceptades com elements litúrgics, triades per a la destinació altíssima de matèria sacramental. Per això entre les cerimònies eclesiàstiques hi hà les de la benedicció anyal de l'aigua, del foc, de la cera...

La llum dels ciris és insubstituïble en el temple. Poc a poc i amb esforç van encenent-se com una aubada qui paulatinament enrosa les carenes i boires, no tot d'una com un flampec torbador. La carn dels ciris és groga, amorosida dels dits humans qui la pastaren, solçada, com els martres amb la propia sang, dels carmellots de llur immolació. Cremem la

presència de Déu i cremant es fonen i consumeixen. El ciri pasqual enflocat i beneït i passejat solemniament en la processó del Corpus, sembla una figura—com un ex-vot o presentalla de cera—de l'anyell eucarístic, groc i suau al tacte com la seva llana. A l'apagarse, encara exhaien llargament l'esperit en subtils fumeroles que, juntament amb les gl'opades oloroses de l'encens castíssim, donaren a nostres sèus catalanes aquella patina de confidencial severitat.

Els ciris, per ço que causen esforç mesuren les nostres festes: evitaven les disbauxes de llum i graduaven discretament les solemnitats. No com ara que els ciris de porcellana, amb una punta de b'au com uns punys emmidonats, estàn sempre a punt de desapar-se com un rengle d'ametralladores i espavonen tots els dies en les aranyes i canellobres que mai no se sab, a veure'ls, si és festa o no.

J. BOFILL.

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Mos participen d'Orihola que D. Julià Clavara Bofill, Abvocat i Director de nostre estimat confrara "La Lectura popular", ha dexat d'existir confortat amb tots els sacraments.

El malguanyat Clavara desde la mort de son inoblidable pare D. Adolf, seguia la tasca periodística de continuar "La Lectura Popular", amb lo meteix criteri cristià i amb la mateixa empena per les coses bones.

Que Déu Nostro Senyor haja premiat an el cel ses virtuts i sos treballs espinosos del apostolat de la premsa; i la seva religiosa Mare i familia trobin el consol de resignació cristiana al pensar que sos difunts han prestat benemèrits servicis a la Religió catòlica.

Dissapte passat, devers les deu de la nit, morí repentinament la simpà ica i hermosa senyoreta Na Maria Aguiló i Pomar, de ca'n Cameta.

Feia una temporada que estava an el llit i els metges havien indicat que prest el dexaria per la notable millorança espermentada; però de sopte li vengué una moragia que li costà la vida. Poc so pensava el seu germà sacerdot, Mossèn Josep, en qui unia amb la difunta gràn intimidat de sentiments, quan no feia gaire estona que an aquesta Redacció corregia ses proves de son article sobre'ls difunts.

No fonc a temps a rebre els sacraments, la devota Maria; però el dia abans havia manifestat sentir fam d'Eucaristia i ja's tenia convengut el dia que li durien el combregà per devoció.

La planyuda Maria era estimada de tots els qui la tractaven pel seu caràcter afable i bondados. Sols tenia 21 any i ja'n feia bastants que passava la primera de la vida derrera el taurell de la botiga, trebant tot el dia, per contentar el parroquians de les menudencies que mai tenien una queixa d'ella. El familiars compten que era la víctima de la casa, la que parava esment a tot i la que és desvetlava per tots. Per això sa mort és estada tant sentida i dexa un buit que sols la resignació cristiana de la piedosa familia podrà umplir.

La conducció del cadàver al Cementeri fonc una manifestació de dol pel seu nombrós acompanyament. La Congregació de filles de Maria

e-hi aportà una representació nutrida com poques vegades havíem vist en exequies mortuories.

A sa bona i afligida mare, a son germà sacerdot estimat colaborador nostro, i tota sa distingida familia, acompanyam en lo seu sentiment i en les pregaries a Déu per l'ànima de la difunta per a que li concedesca la gloria eterna que s'haurà merescut per les seves bondats.

Noves d'Inca

SOBRE LES PLUGES—Malgrat a les pluges que ha fetes aquesta tardor, els dies un poc bons, nostros campers, los ha aprofitat per sembrar, no tement an el moll que no era proporcional en les pluges fetes, degut a la gran sequedat interior de la terra. Així meteix alguns aubellons venen i bastants de pous han revengut encara que no tots. Nostra font pública, que feia anys que és treia s'aigo a latres, ha tenguda gran pujada i comença a venir a raig, encara que no amb la abundancia d'altres vegades, però és de suposar que anirà en augment. Se veu que'ls depòsits subterranis estaven ben buïts que hagin necessitat tartes pluges per fer augmentar els pous i les fonts.

UNA BENDICIO—El darrer dia d'octubre el Sr. Cura-Econom beneï la figura de Ntr.^a Sr.ª de Lourdes que s'ha posada dins la cova que'l Queie de la Estació ha construïda. L'acte de la bendició tengué de caràcter privat, foren padrins de la hermosa Imatge la St.^a D.ª Francisca Puigserver i En Miquel Buades, filla i net del Queie.

El Sr. Puigserver mereix l'enhonra bona no solsament per la construcció de l'artística cova, sino que més encara, per haver posat un signe de religió en mitx del tràfec i materialisme del carril, que no sol haver-hi res que parli de Déu.

A "LA UNIO INDUSTRIAL,"—Diumenge aquesta Societat tengué Junta general, presidint D. Antoni Fluxà, Vice-president.

S'acordà fer constar en acte l'agrement de la Societat envers del Sr. Governador per haver alcançat un amp'a servici de paquets postals d'Inca a Palma, fent estensiu el seu encomiat a la Companyia del Ferro-carril de Mallorca i a la Comissió que va anar a gestionà l'assunto.

S'anomenà per conserge de la Societat an En Jaume Beltrán, amo del café de baix de l'Hotel Domingo.

Se tractà de cridar a tots els gremis d'Inca a l'ingressament de "La Unió", i se nombraren comissions que amb gran entusiasme se repertiren els oficis per induir-los a fer-se socis i agremiar-se. Finalment se parlà de inaugurar la societat amb un dinar per crear intimidats entre'ls socis.

SEGONA FIRA—Comparagué bastanta gent encara que degué decantà un poc l'esser el dia de Tots-Sants.

Nostres places es veren cubertes de taules i parades. Hi va haver gran placada de blat èssent insuficient nostra cortera pel seu tràfec, fent-se moltes barrines a l'alt preu de 23 a 24 pessetes la cortera.

Se presentaren a plaça grans quantitats d'ametlers de planter que feien comprera pe'l seu gruix i tenror.

La demanda de beçó segueix estacionada i veent que'l preu no se compòn ja no s'en presenta. An el pes sols n'hi dugueren un sac que se donà a 95 pessetes el quintà.

El preu de porcs segui el meteix dels mercats anteriors.

INAUGURACIO DEL TEATRE—

Dia 14 d'aqueix mes s'estrenarà el Teatre d'Inca, que és objecte avui de molts d'elogis per la seva magnificència i hermosura.

A la funció d'estreno seràn convidades les primeres autoritats de Mallorca, perque realcin en la seva presència la solemnitat teatral.

Ara s'estàn gestionant els darrers detalls per la funció, i encara que topin en dificultats, se creu que avui meteix quedarà contractada la Companya d'opereta que dirigeix el Sr. Graniari que tant d'èxit obté a Palma.

“La Lectura Popular”, que publica la Il·lustració Catalana, ha dedicat un número a la reproducció de Poesies de D.ª Maria A. Salvà.—A nostra Llibreria en tenim assistència a 10 céntims l'exemplar.

DIADA DELS MORTS—El dia de Tot-Sants per la tarde se feu la conclusió de la novena d'ànimes que venia fent-se an el Cementeri pel Justos, Mossen Sebastià Llabrés.

Demunt les tombes foren depositades força de corones de porcelana i de flors naturals i moltitut de llums que, al arribar a la nit, donaven un aspecte fantàstic al mesclar-se la seva trista claredat amb la llum misteriosa de lluna plena al través de les ombres dels ciprers.

Al entretant an els chors de nostres iglesies se resaven matines de difunts i se feien absoltes demunt els sepulcres que encara conserven en son gratlós pis.

El dia de difunts, acudí gran gentada a missa i a rebre la comunió, veent-se les iglesies plenes de gom en gom tot el matí.

NOVIANCES—Dimecres s'uniren amb la llaçada matrimonial el capità de Carabiners D. Adolf Millán i la simpàtica Senyoreta Na Maria Fiol Beltrán. Benei l'unió el capellà del Regiment Mossen Antoni Vila, i enseguida, els

desposats, partiren al continent a visità la familia del novii.

Dessitjam tota casta de felicitats al nou matrimoni que Deu beneesca en mà llarga.

A nostra Llibreria s'ha rebut el tom IX—Diari d'un Pèlegri a Terra Santa—de les Obres Completes de Mossen Jacinto Verdager.

Del Ajuntament

En la sessió d'anit passada el Consistori tractà de fer una reforma important an els fanals guies que estàn encesos fins a la una de sa nit.

La Comissió de Llum quedà encarregada d'estudiar els següents punts: Variar els fanals guies de gás en llums de electricitat.

Aumentar els farols guies de 20 i pico que son ara fins a 50.

I que aquests estiguen encessos tota sa nit.

En 50 llums elèctrics encesos tota la nit repartits per Inca, la població ja estaria bastant il·luminada.

—A proposta del Sr. Capó, també el Consistori tractà de crear un cos de bombers pel servici del Teatre d'Inca, que estaria format dels peonscaminers baix la direcció del axiliari del arquitecte D. Pere Depuy.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	95'00	el quintà
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanquès	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safra	a	03'75	s'uns.
Porcs		10 a 11	

Casa para alquilar

Se alquila una de dos vertientes y dos pisos, con jardín contiguo.

Para informes dirigirse al abogado D. Miguel Pujadas.—Cruz 2—Inca.

Joven escribiente

En esta imprenta darán razón de una colocación para joven aspirante a oficial de Secretaria.

SEGELLS DE GOMA

O

Coatchouc

Y demás aumetjos de segellar.

A l'imprenta de CA—NOSTRA

Murta 5—INCA

RECORDATORIS de Primera Comunió

MORTUORIS I VOTS RELIGIOSOS

CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES

A nostra Llibreria.

Tinta Pelikan

4001

5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

ESTAMPES

DEL

COR DE JESÚS

DE 75 AMB 55 CENTIMETRES

I ALTRES MIDES

Propis per fer l'entronament

del Sagrat Cor

A LES CASES CRISTIANES

C. Murta, 5—Inca

ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vincas

Poema Constantinià premiat en el XV Certamen Científic-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1915—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar pes. 1'50.

Venal a les principals llibrerias i a l'imprenta de CA-NOSTRA en gros i a la menuda.

Aquest setmanari se publica amb censura eclesiàstica.

Imprenta de Miguel Durán Seurina